

1943

1944

VERSKI LIST ZA MLADINO*

Predragi moji Lučkarji — predrage moje Lučkarice!

Letošnja prva številka vašega lističa je posvečena misijonom. Spodobi se tako. Saj obhajamo letos 100 letnico ustanovitve »Svetega Detinstva«. Letos bo treba misijonsko misel poživiti.

Dobro preberite vse članke v Lučki, da boste o misijonih in o Svetem Detinstvu dobro poučeni. »Pošta malega Jezusa« bo tudi letos za vas odprta. Prosil bi vas, da mi pišete zlasti, kako pri vas uspeva delo za misijone in kaj ste vse storili za širjenje božjega kraljestva na zemlji. Ali molite za pogane in misijonarje? Ali darujete njim v prid žrtvice in dobra dela?

Pišite! Pišite! Vsakega misijonskega pisemca bom zelo vesel in ga bom prav gotovo priobčil.

* * *

Pa še nekaj vas prosim. Agitirajte za »Lučko«. Saj je vaš listič. Širite jo, kolikor jo le morete, da bo tudi v teh težkih časih imela dovolj naročnikov in da bo mogla izhajati. Storite, da bo zasvetila »Lučka« tudi takim, ki je še ne poznajo. Vsak izmed vas naj postane apostol dobrega tiska in naj pridobi vsaj enega novega naročnika.

Prisrčno pozdravljeni!

Urednik.

Leto IX.

Oktober-November

Št. 1-2.

Niko Jeločnik:

Misijonska nedelja

24. oktobra.

Velik praznik je pred nami: Misijonska nedelja. Ta dan se bodo dvignili katoličani vsega sveta, zbrali se bodo po svojih župnijah in bodo s ponosnim veseljem, da lahko kot udje skrivnostnega Telesa Kristusovega tudi oni sodelujejo pri svetem misijonskem delu, darovali svoje molitve, svoje žrtve in svoje prispevke za širjenje svete Cerkve med poganskimi narodi. Ta veliki dan, ki je kot predvečer še večjega praznika — Kristusa Kralja, se bodo oči milijonov in milijonov poganov v Afriki, Aziji in Ameriki obračale na katoličane vsega sveta in bodo s hrepenenjem pričakovale, kdaj tudi njim zasiže luč vere, kdaj tudi k njim pride Jezus, jih potolaži in posveti v otroke božje.

Ta veliki dan boste tudi vi, Lučkarji in Lučkarice, sodelovali z vsemi drugimi verniki pri pomoči za misijone. Tudi vi! Saj sveta Cerkev tudi vas kliče, da pomagate misijonarjem in misijonarkam tam daleč na oni strani sveta pri delu za reševanje vaših poganskih bratcev in sestic. Darujte ta dan svoje molitve, žrtve in premagovanja za uspeh in blagoslov misijonarjev pri njih težkem in odgovornem delu. Darujte »Jezusove dneve« malemu Jezusu, da se bo usmilil množice poganskih otrok in prišel tudi k njim, kot je k vam po svetem krstu prišel, kot še vedno v sveti hostiji v vaše čisto in ljubeče srce prihaja. Prine-

site pa tudi ta dan svojim katehetom in župnikom darove za pomoč misijonom. Saj ni treba veliko prispevati! Mali Jezus dobro ve, da ste vedno praznih rok, zato se toliko bolj veseli vašega truda, če Mu boste na misijonsko nedeljo darovali nekaj centesimov ali drobno liro, ki si jih boste izprosili pri očku, mami, stričku ali tetki. Še stokrat bolj bo blagoslovil Jezus vaše prizadevanje, ker ve, da težko darujete, pa vendar daste.

Letos, dragi Lučkarji in Lučkarice, obhajamo tudi stoletnico, odkar je bila ustanovljena ena največjih družb za pomoč misijonom: Sveto Detinstvo.

Kaj pa je to spet, se boste vprašali?

To je misijonska družba, svetovna družba katoliških dečkov in deklic, ki so si vsi izbrali malega Jezusa za svoj vzor in zgled, ki hočejo, da to božje Dete po njih molitvah in darovih pride k vsem tistim milijonom poganskih dečkov in deklic, ki ga še ne poznajo, ki vanj še ne verujejo.

Pomislite! Osem milijonov otrok vsega sveta je včlanjenih v to veliko otroško križarsko vojsko. Teh osem milijonov otrok vsak dan moli zdravamarijo s pristavkom: »Sveta Marija, prosi za nas in za uboge poganške otroke!« Vsak mesec pa vsi ti otroci darujejo po nekaj centesimov od svojih prihrankov za misijone. In kako Marija z malim Jezusom v naročju njih delo blagoslavlja! V sto letih, kar ta velika družba, ki ji je pokrovitelj sam sveti oče, obstoji, je nabrala 626 milijonov frankov, samih darov katoliških otrok; oskrbela krst 28 milijonom pogančkov in zgradila številne šole, zavode, sirotišnice in druge pomembne ustanove, kjer letno vzdržuje 600.000 otrok in jih vzgaja ob svetlem vzoru malega Jezusa, ki ga je Marija že v njegovih najnežnejših detinskih letih ponesla med poganške otroke, ko je pred divjim Herodom bežala z njim in svetim rednikom Jožefom v Egipt. Premnogi od teh tisočev in tisočev otrok, ki jih vzgajajo misijonarji in še posebno misijonske sestre po zavodih Svetega Detinstva, so danes že mašniki med svojimi rojaki, koliko pa jih še bo, ki bodo prav tako med svojimi zamorskimi sobraty oznanjali Jezusa in širili njegovo sveto Cerkev. To je gotovo najlepši dar, ki ga Sveto Detinstvo prinaša na misijonski oltar.

Dajte, Lučkarji in Lučkarice, postanite še vi člani svetega Detinstva, pridružite se tej največji otroški armadi, ki se po vsem svetu bori za Kristusa in njegovo Cerkev z geslom: »Vsi mali verniki — za vse male nevernike!« Žrtve in delo, ki ga boste kot člani opravljali, je tako malenkostno, a sad, ki ga bodo vaše žrtve in delo rodile, bo velikanski!

Sv. Terezija od Deteta Jezusa

zaščitnica misijonov

Katoliška mladina, vstani!

Katoliška mladina, vstani!
Iz smrtne sence kličejo pogani.
Brez Matere duhovne so,
brez luči in resnice blodijo
v temo pogube in trpljenja...

Kdaj posijalo jim bo sonce odrešenja?
Kdaj bodo Kristusa spoznali,
ki Cerkev je za vse človeštvo ustanovil?
Kdaj božji Sin bo tudi nje
po svoji Materi Mariji blagoslovil?

Katoliška mladina, vstani!
Usmiljenja te prosijo pogani;
žrtvuj se, moli, delaj zanje!
Naj te prevzame veliko spoznanje,
da moraš s Kristusom živeti,
ki hoče v svoji sveti Cerkvi
vse narode sveta objeti.

J. Diss, afr. misijonar iz Lyona:

Lukil

Zelo majhen je za
svoja leta naš Lukil... de-
set let, pravijo... pa vi-
sok komaj za tri pedi!
Bodimo pravični in re-
cimo, da je velik kakor
fantalin sedmih let.

Toda lepe lastnosti
obilo nadomeste to, kar
mu manjka pri višini.
Knjiga mu je najljubša
prijateljica.

Lukil je ljubezniv
dečko s svojimi drobnimi,
kodrastimi lasmi, živimi in pametnimi očmi, s svojimi bla-
gimi in priljudnimi navadami. Prej bi se zdelo, da je otrok
kake dobre francoske mamice kot pa sin poganske zamorke.
Gladko govori francosko kot svoj jezik: senanjo. Prav
tako dobro zna jezik džule ali sudanski, to je jezik, ki ga
govore muslimanski krošnjariji, trgovci in obrtniki, ki
obiskujejo našo slonokoščeno obalo.

Lukil je bil krščen pred dobrim letom. Dali so mu ime Karel. Vse kaže, da je prerojevalna voda močno delovala na njegovo dušo. V resnici nima nobene izmed podedovanih napak, ki jih pogosto srečujemo pri črni mladini. Njegova vest je celo nežna.

Nekega dne ga je p. predstojnik postaje poslal iskat soli za kuhinjo. V shrambi smo hranili nasoljeno slanino. Vemo pa, da se zli duh ne ozira ne na starost, ne na okolnosti, ne na krepost. Slanina je postala za našega mallega Karla to, kar je bil za našo mater Evo prepovedani sad: prilika za skušnjavo in tudi za padec. Kakor Eva, je tudi on padel. Prvič v življenju je postal sposoben tatvine, zelo majhne tatvine, brez dvoma neznatne: tri grizljaje nasoljenega mesa.

Prosim vas odpuščanja.

Toda kmalu nastane v njegovi duši strašen boj. Vest mu očita, da je kradel. Z druge strani pa mu zlodej pritrjuje: »Saj si vzel le malenkost! Pater tega ne bo opazil. Ne jemlji si tega k srcu, saj ni greh!« Vest in zlodej se borita v mladi duši do opoldne. Treba je, da slednjič eden zmaga.

Oče predstojnik gre v svojo sobo.

Dve minuti mineta...

Bum, bum, bum.

»Vstopite!«

Pater ne sliši nič več.

Obrne se in opazi jokajočega Karla na kolenih.

»No, mali, kaj pa je?«

Solze udušijo dečku glas.

»No, povej mi, ali si bolan, kje te boli?«

In polagoma Karel izjavi z besedami med jokom.

»Oče, ko sem šel davi po sol, sem ukradl tri kose mesa. Prosim Vas odpuščanja, ker sem grešil... in to je zelo grdo.«

Ganjen zaradi priznanja, mu reče pater:

»Moj mali, ti si slabo storil, brez dvoma. Toda povedal si mi svojo napako, odpustim ti, pojdi in ne stori tega nikdar več...«

»Oh! Ne, moj oče, kajti to je zelo grdo, kar sem storil.«

»Za pokoro boš dal meso tovarišem in ga ne boš snedel.«

»Da, oče...«

In Karel vstane in odide vesel, da je povedal svoj greh, pa sede zopet k svoji knjigi in študira.

In prepričan sem, da kaj takega ne bo nikdar več storil.

Zasluga lepega dela »Sv. Detinstva« je, da bo Karel ostal v misijonu. Napravili ga bomo za katehista. Nekoč bo poučeval druge zamorčke tega, kar se je bil sam naučil in kar že sedaj tako dobro vrši.

I. M. S.:

Rešena

Zgodilo se je pred desetimi leti v Kalkuti. Lizika, desetletna »madrassi«, je bila tamulska sirota. Pet let je živela z dvema sesticama v nekem sirotišču, ki ga je bila ustanovila odlična katoliška učiteljica Arpudo Mary. Ta je bila deklicam druga mati. Toda 10. junija 1932 je Lizika izginila brez sledu.

Kaj se je vendar zgodilo? Verjetno je bila ugrabljena. Toda Lizika je izginila sredi dneva in policija je le nekaj korakov vstran! Pa nihče ni videl deklice. Obvestili so policijo. Sirote v zavetišču so opravile devetdnevnicu za srečno vrnitev male Lizike. Tekli so dnevi, tedni. Nič! Pa učiteljica ni izgubila upanja. Nenehno je molila k Mali Tereziji Deteta Jezusa, da bi ji vrnila Liziko, punčico njenega očesa.

Tako je minilo pet mesecev. Neka žena je prišla k Arpudo Mary: »Prinašam ti veselo vest! Gre za Liziko! Če mi oblubiš, da tajne ne izdaš nikomur, ti povem, kje je Lizika.« Sli sta k možu, ki je bil srečal nekega mohamedanca. Ta mu je bil povedal, ne da bi kaj sumil, da živi v hiši, kjer je neka deklica iz Kalkute. Vedel je tudi za hišo in ime njenega lastnika.

Arpudo Mary je takoj odpotovala. Misijonar, ki je vodil sirotišče, ji je dal pismo za mohamedanca. Potovanje je bilo dolgo, ker je bilo treba iti v kraj, ki je oddaljen od Kalkute za celo noč vožnje z vlakom. Na postaji je najela voz in voznik — gharrywala — jo je pripeljal na označeno mesto. A tu so jo zavrnil: »Tu ni nobene deklice, ki bi se imenovala Lizika!« Morda je bil naslov napačen? Gharrywala je peljal Mary k drugemu mohamedancu, ki bi utegnil biti naslovljenec... toda ko je mož prebral pismo, je dejal, da pismo ni njemu namenjeno. Vrnila se je na prvi naslov. Vedno isti odgovor: Lizike ni! Naslovljenec da je najbrže neki dijak iz Kalkute. Svetovali so ji, naj gre v bolnišnico. Toda tudi tam Lizike ni bilo. Tretjič se je vrnila na prvi naslov. Sedaj so ji svetovali, naj gre v tovarno cigaret, kjer dela nekaj deklic »madrassi«. Lizike ni!

Mary je bila nepopisno žalostna. Vsem je kazala Lizikino sliko, toda nihče ji ni mogel pomagati. Ko je že vse poskusila, se je potrtja odpravila na postajo, da bi se z ve-

černim vlakom vrnila v Kalkuto. Ko je čakala na vlak, je potožila sv. Tereziji, da ji ni pomagala. Vendar je čutila v sebi glas, ki je pravil, naj še ne odpotuje. Končno se je odločila, da gre na policijo.

Policijskega inšpektorja ni bilo, a ko je Mary pokazala Lizikino sliko, sta dva »constables« — stražnika — spoznala deklico. »To je deklica, ki se je oni dan prišla pritoževati! Pogum, deklico bomo našli!« Ko je Mary čakala na inšpektorja, so ji povedali, da je Lizika prišla pravit svojo žalostno zgodbo inšpektorju in pokazala tudi podplutbe od udarcev. Ta je vse to zapisal. Toda ko je odločil, da jo pošlje nazaj v Kalkuto, je prišel neki mohamedanec in pravil, da je Lizika sužnja njegove sestre. Pomagala sta mu dva druga, ki sta zatrjevala inšpektorju in Liziki, da ji nihče več ne bo storil žalega. Nato je inšpektor dejal: »Pojdi s temi ljudmi, vrni se domov! Če pa te bodo še mučili, pridi k meni, pa bomo poskrbeli zate.«

Medtem se je inšpektor vrnil. Ko so mu stvar razjasnili, je poslal Mary z dvema stražnikoma na prvi naslov, ki je bil pravi.

Vstopili so. Bila je čevljarna. Ko je mohamedanec videl stražnike, jih je hotel spraviti na napačno sled, a ni se mogel več izvijati. Stražnika sta hotela videti deklico. Tedaj je nekdo zaklical: »Miriam, pridi dol!«

Miriam je prišla po stopnicah. Oblečena je bila kot mohamedanska deklica. Bila je Lizika. Ko je zapazila Mary, se ji je v prekipevajočem veselju vrgla v naročje. Pa ganotje je prešlo in Mary se je obrnila k mohamedancu in mu rekla: »Bog vas bo kaznoval.« Nato je pod varstvom stražnikov odšla.

Med vožnjo je Lizika povedala, kako jo je odpadla kristjanka, omožena z mohamedancem, privedla v svojo hišo. Rekla ji je: »Lizika, tvoje sedanje življenje ni srečno. Ti si ujetnica v sirotišču. Pomohamedani se in videla boš, kako boš srečna!« Preden se je Lizika mogla upreti, so se za njo zaprla vrata in znašla se je v temni luknji sredi mohamedancev. Na beg ni bilo upati. Zvečer je mohamedanec prodal Liziko svojemu bratu in uboga Lizika je morala pod nadzorstvom novega gospodarja in odpadle žene na postajo. Zaman je jokala in se skušala rešiti. Toda kdo bi pomagal jokajoči deklici v družbi dveh odraslih, ki se zdita njena starša? V vlaku se je Lizika, izmučena od dolgega joka, skrila v kot in se vso noč vozila proti severu, daleč od dragih sestic in dobre Mary.

Pet mesecev je Lizika živela kot sužnja. Kot plačilo za vsa dela, ki jih je delala, so jo pretepali kot psa. Ločiti se je morala od dragih dveh zakladov: škapulirja in rožnega venca. Namesto tamuldskega »sari« je morala obleči mohamedansko obleko. Dobila je drugo ime, Miriam, in morala spremljati gospodarje v mošejo. Silili so jo, naj moli z mohamedanci, toda ker se je branila, so jo pretepali. Ko je morala izgovarjati besedilo, je to delala samo z ustni-

cam, toda ponoči, ko so vsi spali, je Lizika molila: »O Mati nebeška, reši me!«

Taki primeri, da si mohamedanci skušajo prisvojiti katoliške otroke, so sicer redki. Vendar pa je v Indiji videti mnogo deklic, ki imajo na čelu tetoviran križ. To jim napravijo njihovi starši iz strahu, da jih mohamedanci ne bi ugrabili.

Zgodbica o Liziki nam na zgovoren način kaže eno izmed sredstev nemotenega vdora islama v Indijo. Na tem velikem polotoku je danes 78 milijonov mohamedancev med 350 milijoni prebivalcev. To pomeni, da vlada polmesec še dobri petini Indije.

Japonska deklica med cvetjem

Pripovedka o Tončku kujončku

Mucka razvajena — Tonček kujonček
krajcar zasluži, si kupi bonbonček.

Tončku so žugali drobni sladkorčki:
»Dečko, ne misli, da tvoji smo norčki!«

Takle fantiček, na pol še v plenici,
hitro spoznal bo, da čudni smo strici.«

Mucka razvajena — Tonček kujonček
krajcar zasluži, spet kupi bonbonček.

Jeza popade sladkorčke: Gorjel
Tončku skočili so v bele zobe:

V zobkih koticke so vse prebrskali,
ruvali, rezali, suvali, žgali...

Vik in ihtenje jih ni prepodilo.
Lečnik prišel je, zapisal zdravilo:

»V šparovec krajcar za bedne zamorčke,
Tonček kujonček, in pomni sladkorčke!«

Slušal je Tonček in rabil zdravila.
Čudno prečudno: vsa bol je minila...

S. Antonia iz Družbe sester Naše Gospe Apostolov:

Afriške male cvetke

Lojzika.

Sedela je ob vhodu v naše svetišče.

Lojzika je bila sužnja. Še zelo mlado so namreč uporali domači družini, tako da ni poznala niti svojega rodu. Pozneje so jo prodali. Zelo slabo se ji je godilo pri brezsrčnih gospodarjih; bila je vsa v ranah. K nam so jo poslali šele, ko so se je hoteli iznebiti.

Tri leta je še živelo pri nas to ubogo in trpeče bitje. Njene rane so širile tako neprijeten duh, da ji nismo mogle dovoliti, da bi šla z drugimi vred v ka-

pelo. Ponižna, vdana in vedno se smehljajoča je sedela ob vhodu v naše svetišče.

Njene ustnice niso nikdar izrekle najmanjšega jadvokovanja. Veliko je molila. Skrb, s katero so skrbeli zanjo v zavetišču, ljubezen in sočutje do nje, ji je vrnilo zdravje. Rane in uljesi so popolnoma izginili. Mislila je, da je že zdrava, kar jo je nenadoma zgrabila jetika. Lojzika je bila popolnoma vdana. Okrepljena s presv. Evharistijo je mirno zaspala z nasmeškom na ustnih v krogu svojih tovarišic, ki so molile ob njej rožni venec.

Gabrijela.

Zaradi bruhanja je mogla mala Gabrijela le malokrat prejeti sv. obhajilo. Nekega jutra sem jo vprašala, če zna duhovno obhajilo. »Znam,« mi je odgovorila, »in to delam vsak dan.« Te besede so me pomirile, kajti krščena je bila šele pred nedavnim. »Mati,« mi reče, »poslušajte, kako opravim duhovno obhajilo: Najprej obudim vero, upanje in ljubezen, obžalujem svoje grehe, nato izrazim Bogu željo, prejeti ga v srce, malo počakam in že čutim, kako je prišel Jezus v moje srce.«

Tako nas zapuščajo naši dragi otroci, eden za drugim. Gotovo, srečne smo bile, da smo jih mogle izročiti ljubemu Bogu, toda ljubile smo jih, in njih smrt nas je globoko užalostila.

Ko smo bile tako nekega dne ob smrtni postelji ene izmed zamork, je prišel nekdo naših kristjanov. Ko je videl naše žalostne obraze, nam je v tolažbo povedal ganljive besede: »Drage sestre, ne žalujte! Zahvalite rajši Boga, da kliče k sebi vaše otroke po prejemu sv. krsta. Rešeni so tako nesreč, ki so jih čakale na tej zemlji. Njihova popolna nedolžnost je le pospešila njih združenje z Bogom.«

Male rešijo Najsvetejše v viharju.

Nekega majskega večera se je nebo nenadoma stemnilo. Zadivjal je hud veter. Dvigal je strehe hiš in jih odnašal v daljavo. Strela je udarjala v najvišje vrhove palm. Grme nje, ki je odmevalo od vsepovsod, je bilo strašno. Nastal je orkan. In ta se je zagnal z vso silo na našo postojanko.

Kapela je bila še posebno v nevarnosti. Hotele smo obvestiti misijonarje, da bi prenesli Najsvetejše na varno. Toda kako? Naših otrok nikakor nismo smele zapustiti, njih pa zaradi nevarnosti tudi nismo mogle poslati. Naše zamorke so kaj hitro opazile nevarnost, ki grozi Najsvetejšemu. Dasi so bile v strahu zaradi besnečega viharja, so vendar pozabile na lastno nevarnost in hitele varovat svojega Stvarnika v tabernaklju.

Prihitele so k oltarju in se sklonile nad njega, da bi ga varovale pred dežjem. Ko je ena izmed deklet ponudila predpasnik, so ga spoštljivo razgrnile nad tabernakljem, da bi dale zavetišče svojemu zakladu.

Prihitele so k oltarju in se sklonile nad njega.

Nenadoma se je iz vseh prsi izvil krik, kakor nekoč na Tiberijskem jezeru, ko je divjal vihar in grozil pogrezniti čoln, v katerem je bil Jezus s svojimi učenci.

»Gospod, reši nas, vihar nam grozi s pogubo! Jezus, pridi nam na pomoč!« Zanimiv prizor se je nudit: oltar je kar izginil izpred oči, toda ne kot nekdanj v množici cvetja in svetlo gorečih svečah, temveč med našimi Afričankami, ki so se postavile okrog oltarja kakor velik grozd. Dokler je divjal orkan, vse dotlej niso zapustile naše male hčerke oltarja. Streho so kmalu popravile. Naše male pa so skakaje od veselja govorile: »Sestra, me smo rešile Najsvetejše v tabernaklju pred viharjem in pred dežjem.«

P. Anton Beures:

Pogovor o krstnih imenih

Nekje v Afriki so gradili novo železnico. Ljudje, posebno črnci, so se zelo zanimali za ta izredni dogodek. Pa so si mislili: Sedaj ne bo treba več peš hoditi in cijaziti na vozičku, štirikolesni mali ropotuljici. Vsakdo bo lahko prišel v našo zamorsko vas, le košček papirja, ki mu pravijo vozovnica, bo kupil. In več kilometrov daleč bo tekla železnica.

Jo! Kilometer, kako težka beseda za preproste Afričane. Žato so izraz kar poenostavili. Namesto da bi rekli kilometer, so se zadovoljili s kratko besedico »Kilo«. To jim je lepše zvenelo. Posebno še, ker večina črnih ljudi takih zverj, kot je železnica, sploh ne pozna.

Zgodilo se je v neki vasi, blizu tam, kjer so gradili železnico. Misijonar je pripravljaval male črne dečke na sveti krst. Seveda tam v Afriki takle krst ni tako kot pri nas, kjer še ne veš, kdaj si krščen. Čisto majhnega, neobgljenega, v plenice povitega te boter prinese v cerkev in župnik

te krsti. Tu v Afriki, kjer so otroci, ki se pripravljajo na sveti krst, že starejši, morajo pa pred prejemom tega velikega zakramenta opraviti izpit. Ob tej priliki si katehumeni izbero tudi krstna imena. Naš misijonar je ravno končal z izpraševanjem osemdesetih malih kandidatov za krst in je hotel izvedeti, katero krščansko ime jim ugaja.

»No dobro,« je vprašal prvega. »Kakšno ime hočeš?«

»Jaz bom Andrej, oče.«

»In ti, lnda?«

»Jaz pa sveti Peter.«

»Še lepše. In ti, Yao?«

»Jaz bom sveti Jakob.«

»Dobro. In ti, Beugre?«

Beugreju se ni prav nič mudilo z odgovorom. Premišljeval je. Andrej, Peter, Jakob, to so navadna imena, Beugre pa bi hotel ime, kot ga nima vsakdo.

Misijonarja je minevalo potrpljenje. Zdaj se je Beugre odločil in zmagoslavno pogledal po svojih tovariših. Zaklical je: »Jaz, jaz bom sveti Kilo!«

Misijonar je bil presenečen. Sveti Kilo? Ali imajo tega svetnika v nebesih? Še nikdar ni srečal takega imena v zgodbah svetnikov, v nebeškem koledarju.

A Beugre je vztrajal. »Da, sveti Kilo, konec proge, saj razumeš?« Misijonar je slednjič razumel: bil je tisti peti kilometer na koncu proge, ki ga je Beugre imel za svetnika. Zasmeljal se je in je dal fantu ime Srečko, to je Feliks.

Zgodbe naše ljube Matere!

MRTVI JEZUS IN NJEGOVA MATI

»Ne ubijaj jagnjeta vpričo njegove matere!« je Bog velel Izraelcem. Pa ljudje so pozabili to prepoved ali pa se zanjo ne zmenili, kajti glejte: božje Jagnje, ki odjemlje grehe sveta, morijo vpričo njegove Matere Marije! Zato tudi Ona vsem ljudem molče vzklika: Poglejte, ali je katera bolečina, kakor je bolečina moja!

*Žena, glej tvoj sin!
Glej, tvoja mati!*

Jezusu je bilo v veliko tolažbo, da je ob svoji smrtni uri imel svojo Mater pri sebi. Pa tudi to mu je lajšalo bridkosti, da mu je vsaj najljubši učenec Janez ostal zvest. Zato hoče oba poplačati in potolažiti. »Žena, glej tvoj sin!« reče Mariji. Janeza pa nagovori: »Glej, tvoja mati!«

Seveda Mariji nihče ne more nadomestiti Jezusa, ali vsaj enega človeka bo še imela na svetu, ki bo zanjo skrbel in jo ljubil kakor dober sin. Janez pa je v tej Jezusovi poslednji volji ali oporoki sprejel od Jezusa največji zaklad, ki mu ga je mogel Jezus zapustiti: Kraljica nebes in zemlje in božja Mati bo poslej tudi njegova mati!

Upamo pa, da je resnično, kar je trdilo toliko svetih učnikov: Janez je stal pod križem kot zastopnik vseh vernih ljudi in tako je prejel novo mater ne samo on, ampak tudi mi vsi. Od tedaj naprej smo Marijini otroci, ona pa naša ljubeča nebeška Mati! O, blagor nam! Jezus nas ni zapustil samih.

Prišel je trenutek, ko je Odrešenik, od nebeškega Očeta izbran za novega poglavarja človeštva, odrešenje dovršil. Jezus je Adamovo krivdo in krivdo vseh ljudi opral z lastno krvjo in se kot drugi Adam postavil na čelo vseh odrešenih.

Poleg Adama pa je nekoč v raju stala žena, meso od njegovega mesa, kost od njegovih kosti, in Adam ji je dal ime Eva ali »Mati vseh živih«. Da bi bila padec in sprava enaka, je morala poleg novega pradedca stopiti tudi nova »Mati vseh živih«, nova Eva, za to čast pa je Bog že v raju določil preblašeno Devico Marijo.

Da bi bila novemu glavarju človeštva podobna, je sama bila brez vsakega madeža, kakor hitro je začela živeti, zdaj pa kot mati bolečin stoji pod križem, da bi bila Jezusu v vsem podobna.

Kako imenitne in pomenljive so kratke Jezusove besede: »Žena, glej tvoj sin! — Glej, tvoja mati!« Poslej je Marija mati vseh odrešenih, vseh ljudi, vsi ljudje pa smo njeni otroci. Kot ljubeča mati skrbi za vse skupaj in za vsakega posebej, da se ne bi pogubil. Ali pa tudi mi ljudje Marijo zares ljubimo kot svojo mater, jo spoštujemo in jo ubogamo? Ali smo tako zvesti njeni otroci, kakor je Marija nam zvesta in ljubeča Mati?

Zveličar je izbral dan svoje najgloblje sramote, da svoji presveti Materi oznani najvišjo čast, in prav tedaj, ko je njegovo trpljenje postalo najhujše, je postala Mati vseh živih. Prav tisti dan, ko je ljudi odrešil njihovih grehov, jih je pritisnil na srce svoje Matere.

In če bi res kdaj mogli pozabiti, da je Marija Mati našega Odrešenika, se vsaj spomnimo, da nam je Jezus v svojem testamentu zapustil dragoceno dediščino z besedami: »Glej tvoja mati!« Tedaj nam bo naše srce gotovo povedalo, kaj smo svoji Materi dolžni. In če bomo to dolžnost izvršili, bomo ne samo svoji nebeški Materi veselje delali, ampak tudi najlepše poskrbeli za svojo lastno srečo v tem življenju in v večnem življenju.

* * *

Joj, kako dolge so bile tiste strašne tri ure Jezusove na križu in Marijine pod križem! Kako je vztrepetalo Mariji srce, ko je Jezus zaklical: »Žejen sem!« — Ko mu je iz srca privrela strašna tožba: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!« — ali pa ko je vzkliknil: »Dopolnjeno je«, dopolnjeno moje trpljenje, dopolnjeno vaše odrešenje!

In zdaj je še glasno molil: »Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo,« potem pa je nagnil glavo in izdihnil. Zemlja se je potresla, skale so pokale, stražeči vojaki pa so se pretreseni trkali na prsa. Mati bolečin vidi samo eno: Njen Jezus na križu je mrtev!

Rablji stopijo h križema obeh razbojnikov, ki sta bila križana zraven Jezusa. Votli udarci zadonijo. Spet trepeta Marijino srce, kajti rablji drobijo ubožcema kosti s težkimi kiji, ko sta še živela. Kakšni kriki in stoki, dokler ne izdihneta!

In še huje postane Mariji pri srcu, ko rablji hočejo isto storiti tudi Jezusu. Ko pa ga pogledajo, se jim kiji povesijo, saj je že mrtev! »Nobene kosti mu ne strite!« je pisalo sveto pismo.

Zato se križu približa vojak, strahovito sune s sulico, da se kar križ zamaje, in Jezusu prebode prsi. Kri in voda pritečeta iz te zadnje globoke rane. Marija vidi in se zgrozi. »Njegove duše ni bilo več tam,« ji pravi sveti Bernard, »a tvoja duša se ni mogla odtrgati od njega. Njegovo telo tega sunka ni občutilo, skozi in skozi pa je prešinil tvoje srce.«

Ah, kdo bo zdaj Materi dal vsaj mrtvega Sina, da ga dostojno pokoplje, ne pa da bi ga zakopali rablji kar v

kakšno gnusno jamo? Kdo ji bo dal grob, da se bo v njem spočilo truplo njenega Sina?

Nazadnje le pride pomoč. Ko se je zvečerilo, je bogati Jožef Arimatejec pogumno stopil pred Pilata in ga poprosil za Jezusovo truplo. Pilat ga je uslišal.

Zdaj je Marija spet smela blizu. V naročje je vzela Moža bolečin, kakor ga je nekoč jemala, ko je bil še ljubko dete. Gledala je njegovo obličje, blede, ranjeno, krvavo, njegove ugasle oči, izžgana usta. Rahlo je snela trnjevo krono in poljubljala globoke rane. Ljubeče in sočutno jih je izmila in mazilila.

Zamorček - zdravnik

Sprehaja štorklja se ob Nilu.
Njena noga vseč je krokodilu.

Zamorček lopne krokodila;
štorklji se je noga prelomila.

Fantič gleda štokrlo jokajočo
in potoči zanjo solzo vročo.

Misel bistra v glavico mu šine:
„Utešil z grabljami bom bolečine!“

Zdaj je zopet noga cela.
Štokrlo koraca domov vesela.

»Jezusovi dnevi«

[illegible]

Rešitev ugank v zadnji številski lanske »LUČKE«

I. POSETNICI:

1. Katarina — Mala Terezija Jezusova.
2. Spet kliče nas venčani maj.

II. DOSTAVLJALNICA:

Vi-lice, na-govor, ni-kdo, ma-tica, Jo-natan.
Vina nimajo.

III. ŠTEVILNICA:

svit — pena — Blaž — ločje.
Sveta noč, blažena noč, vse že spi, je polnoč.

IV. ODBIRALNICA:

Odpuščenje grehov.

V.

$\frac{A}{T} \frac{l}{e} = \text{Natanael} = \text{Jernej}$